

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. augusztus 7.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AZ ÚRRA FELTEKINTENI

Lekció: 4 Mózes 21,1-9

Alapige: 4 Mózes 21,1-9

Amikor meghallotta a kánaáni Arád királya, aki dél felől lakott, hogy odaért Izráel az atárimi úton, megtámadta őket, és foglyokat ejtett közülük. Ekkor fogadalmat tett Izráel az ÚRnak, és azt mondta: Ha egyszer kezembe adod e népet, mindenestül eltörlöm városait. Az ÚR meghallgatta Izráel szavát, kezébe adta a kánaániakat, és el is törölte őket és városaikat. Ezért nevezte el azt a helyet Hormának. Majd elindultak a Hór-hegytől a Vöröstengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edóm földjét. De a nép lelke megkeseredett útközben, és így beszéltek Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok ki minket Egyiptomból? Hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincs kenyér, víz sincs, és e hitvány eledelet utálja a lelkünk. Ezért az ÚR mérges kígyókat bocsátott a népre, és azok megmardosták őket, ezért sokan meghaltak Izráel népéből. Akkor Mózeshez ment a nép, és azt mondták: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és teellened szóltunk. Imádkozzál az ÚRhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozott Mózes a népért. Majd azt mondta az ÚR Mózesnek: Készíts kígyót, és tűzd föl egy póznára. Ha valaki megmardatik, és föltekint arra, életben marad. Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. És az történt, hogy ha megmard valakit a kígyó, és az föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

Imádkozzunk!

Urunk, a földi életünk során fizikai és lelki értelemben egyaránt anynyi minden megrendül, változik. Látjuk, Urunk, halljuk a hírekből most

is a gonoszság sokaságát, a háborúságot, járványokat, bajokat. Köszönjük, hogy az énekben is énekelhettük ugyanakkor: te itt vagy ebben a világban Szentlelked és ígéd által kőszirtként. Magasztalunk, Atyánk, hogy mi úgy lehetünk a te gyermekeid, hogy az Úr Jézus életünk fundamentuma, erre a kősziklára épülhetett föl az egész életünk. Köszönjük, hogy ha a gonoszságot látjuk és kézzel foghatóan talán tapasztaljuk, akkor is meg tudunk állni és nem kell megrendülnünk. Áldunk azért, Atyánk, hogy az Úr Jézus győzött, és kérünk arra, tudjunk ma őrá tekinteni. Az ő isteni győzelme hadd lehessen számunkra a földi életünk során, a földi vándorúton erő, támasz, ha kell, vigasztalás.

Te tudod, Urunk, hogy a mai napon mi minden történt velünk. Köszönjük, ha boldogító események. Segíts, ha nehézségek, bajok. De Urunk, a gyülekezet közösségében hadd imádjunk szívből, és hadd tudjuk átérezni, átélni azt a csodát, hogy itt van Isten köztünk. Köszönjük, hogy ezért is szól a te ígéd, az Úr Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

A történetnek a második részét valószínű jobban ismerjük, hiszen ez az a történet, rézkígyóról szóló történet, amit az Úr Jézus maga is felidéz János evangéliuma 3. részében Nikodémussal beszélgetve éjszaka, „mert amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, aképpen kell az ember Fiának is felemeltetnie”. Jézus magáról beszélt és teljes mértékben ennek a történetnek a fényében.

A megelőző pár versben azonban hallottunk Hormáról, egy vidékről, egy városról, ahol Izrael fiai győzelmet aratnak. A két történet összekapcsolódik, az üzenet szempontjából is fontos jelentést hordoz. Arra mutat rá, hogy a fiak nemzedéke ott a pusztai vándorlás vége környékén – most már nem sokára bemennek majd az ígéret földjére – hogyan bízik Istenében, hogyan arat győzelmet. Úgy látjuk, hogy a fiak nemzedéke – mint az atyáik is – mégis csak bele tudnak esni ugyanabba a bűnbe, ugyanabban a kísértésben elesnek, keseregnek nagyon durván.

A két történet így együtt azt mutatja, hogy lehet, hogy a fiak nem jobbak az atyáknál, de az Úr ugyanaz az irgalmas és könyörülő Isten, ugyanaz a szabadító, és mielőtt bevinné a fiakat az ígéret földjére ígéretének megfelelően, úgymond tanítja is őket, isteni személyének a nagyságára hívja föl a figyelmet – ebben lesz szó a rézkígyó történetben –, és igazolja azt, hogy ha engedelmes az ő népe, akkor győzelmet arat. Ez a győzelem, amit itt aratnak a fiak nemzedéke, ez már előrevetíti a kánaáni harcok győzelmeit is. Innentől fogva Izrael népe, mikor harcol el-

lenségeivel, győz. Sajnos, amikor a maga bűnével kellene harcba szállnia, akkor úgy tűnik, hogy veszítenek, de az Úr akkor is kegyelmes és megtartja őket, és a rézkígyó története jelzi.

Milyen tehát Isten, amikor győztes harcba viszi az ő népét vagy amikor a kísértésben elbukott népét akarja helyreállítani? Ehhez vizsgáljuk meg ezt a két bibliai történetet.

Megvallom, hogy korábbi bibliaolvasás közben, valamint midőn a hétfői bibliaismereti alkalmakon is tanulmányoztuk pár éve ezt a bibliai szakaszt, nem jutott eszembe, hogy a Hormá elnevezés szerepelt korábban is. Ez a hely, ez a vidék az, ahol annak idején az apák nemzedéke súlyosan vétkezett. Kimondták, hogy nem akarnak bemenni az ígéret földjére, aztán emlékszünk, hogy Isten keményen megítéli őket. Úgy döntenek, akkor mégis csak bemegyünk. Ahelyett hogy hallgattak volna az Úr intó szavára, felmentek harcolni a kánaániak ellen, és akkor ott nagyon súlyos vereséget szenvedtek, sokan elpusztultak az apák nemzedékéből. Ez a 14. rész 45. versében van leírva: „Alászállta azért az Amálek és a Kananeus, aki lakott azon a hegyen, és megverték őket, és vágák őket egészen Hormáig.”

Most viszont azt látjuk, hogy Izrael népe Hormánál győzelmet arat. Rögtön hadd jegyezzem meg, hogy az írásmagyarázók megjegyzik, hogy a hely maga, és az, ami ott történt, ilyen szinten keretbe is foglalja a pusztai vándorlás eseményének a menetét és az üzenetét. Hormánál először Izrael népe pusztult. 38 év elteltével a 40 éves vándorlás végén már az ellenség pusztul.

Az a szó, ami itt szerepel, amit itt a fiak nemzedéke kimond az Úrnak fogadást téve: „Ha valóban kezembe adod e népet, eltörlöm az ő városait a föld színéről.”, ez tipikus kifejezése annak, amikor Istennek áldoznak valamit. Istennek szentelt dolog. Gondoljunk arra, ami Jerikónál történt: Jerikó városát is földig kellett rombolni és minden zsákmánya az Úré kellett, hogy legyen. Akán ezért vétkezett súlyosan. Tehát minden az Úré, és az ellenség, az ítéletre méltó, Isten ítélete alatt lévő ellenség pusztulása, elveszése is az Úrnak szánt áldozat volt. Szent volt az Úrnak. Talán ezt hallani így olyan kemény nekünk, hogy háborús helyzet és zsákmány és meghal az ellenség, de a Mózes 3. könyve 27. része 28. versében világosan beszél Isten ígéje, hogy nem csak az áldozati állat és az Úrnak felajánlott, hálából felajánlott ajándékok szentek az Úrnak, hanem ez a bizonyos háborús helyzet is. Amikor ezt mondja Izrael népe tehát, hogy eltörlöm a föld színéről, eltörlöm városaikát, semmi nem lesz az enyém azokból a városokból zsákmányként, minden az Úré. Azoknak a városoknak a lakosai pedig meghalnak, mert vétkeztek.

Halljuk, hogy a történet úgy kezdődött, hogy a fiak nemzedéke ismét azon a helyen van, ahol annak idején az atyáik tartózkodtak és vétkeztek, és onnan elindultak a pusztai vándorlás során. Most újra ott vannak, és mint kiderül, a kananeus megtámadja őket orvul, és foglyokat ejtenek. Itt derül ki, hogy a fiak nemzedékének teljesen természetes, hogy bíznak az Úrban és fogadást is tesznek, azt mondják: Urunk, ha győzünk, ha kezünkbe adod őket, akkor minden a tiéd. Ezzel is ki akarják fejezni, hogy mi tudjuk, hogy csak az Úr által lehet a győzelem, az Úr népeként mi csak akkor lehetünk sikeresek és ezt ki is mondják. A történetből kiderül, hogy az Úr meghallgatta a kérésüket, a fogadalmukat és valóban győzelmet aratott az Isten, az Úr.

Itt fontos, hogy az Úr maga nevezte el azt a helyet Hormának. A Hormá kifejezés is a héberben hordozza ezt a jelentést, amiről beszéltem, hogy valami szent dolog és a háborús helyzetben az ellenség pusztulása, a zsákmány, az mind az Úré. Mind az Úrhoz tartozik. 'Átkozott, pusztításra való' a szó jelentése, de mivel az Úr átka és az Úr pusztító ereje a bűn és a véték miatt, az ítélete miatt, ezért szent. A Hormá ezt a jelentést hordozza. Ezért volt szomorú, hogy az apák nemzedéke annak idején elveszett, mert nem hitték el, hogy beviszi őket az Úr Kánaán földjére, amikor pedig már jött az Úr kemény ítélete, hogy akkor nem is mentek be, akkor meg megátalkodottan szembefordulnak az Úrral, akkor is bemegyünk. Ők is ilyen értelemben sajnos elvesztek. De kiderül a történetleírásból, hogy itt a 21. részben emeli ki ezt az ige, hogy Isten ennél a győzelemnél, Izrael népe győzelménél hangsúlyozza, hogy legyen ennek a helynek a neve Hormá. Nem a másiknál. A másiknál csak utal rá, hogy Hormáig űzték őket. Itt pedig Isten a nép tudomására akarja hozni a kijelentésben Mózesen keresztül is, hogy azért legyen Hormá, mert az ellenség elveszett, ti győztetek velem.

Ez a négy versben leírt történetrészlet odakerült a bibliai kijelentésben, amikor arról olvastunk a 20. részben, hogy meghalt Mirjám, Mózes sem mehetett majd be – kiderült –, mert hamisan cselekedett Áronnal együtt. Aztán arról is olvastunk a 20. részben, hogy meghalt Hór hegyén Áron maga is. Tehát Isten most már készíti az ő népének a bemenetelét Kánaán földjére, csak Józsué és Káleb marad életben. Innentől fogva Isten kezdi megvalósítani a maga tervét.

Olyan szép a történetben, hogy amikor a fiak nemzedékének a vándorlása vége közeledik, nagyon izgalmas dolgok, események történnek nem sokára, akkor a hely, ahol tartózkodnak, az a hely, ahol az apák vétkeztek és ott volt az ítélet. Szóval még a fizikai tartózkodási helyükkel is azt jelzi Isten, hogy kicsoda ő, és hogyha bízik benne a népe, ak-

kor hatalmas győzelmek lesznek. Azt se feledjük el, hogy ekkor még éltek páran azok közül, akik az apák nemzedékéhez tartoztak. Még nem halt meg mindenki. Számukra micsoda bátorítás lehetett, hogy ők noha tudták, hogy mi nem mehetünk be, mi is itt fogunk meghalni, de már kezdi az Úr megvalósítani az ő ígéletét. Az ígélet beteljesedésének a kezdete számukra hihetetlen bátorítás lehetett szintén.

A Hormá hely és a név jelentése, amit maga az Úr adott neki, azt hirdeti: Hormánál győzelem. Azt hirdeti: ilyen az Úr, ő a győztes Úr. Az ő népének nem arra kell emlékeznie Hormánál, hogy a mi atyáink vétkeztek, hanem az Úr azt akarja kiemelni, hogy a fiak nemzedéke bízott bennem és győztünk, az ellenség veszett el, az ellenség az enyém, kezeitekbe adtam őket.

A múltra nézve tehát ez a bátorítás, jövőre nézve pedig vetíti előre a győzelmeket. Józsué könyve nagyon sokszor írja majd ezt, az Úr kezébe adta őket, vagy az Úr kezébe adja az ő népének az ellenséget, ahogy ezzel a kananeus néppel, királlyal is történt.

Ennek az üzenete a legszemélyesebben úgy ragadható meg számunkra, ami szerintem nekünk természetes, hogy persze, hát az Úr a győztes, ő győzött, és ennek a győzelemnek az örömében élhetünk mi is. Hányszor átéljük mi is az Úr győzelmét a földi életünk során! Lehet, hogy ha a múltra visszagondolunk, volt veszteségünk, valami nagyon fájó, aminek talán még következménye is van az életünkben most is, de mégse azon van a hangsúly többet, mert az Úr most már győzelmet adott.

Egy egyszerű – bár nem is olyan egyszerű példa –, mégis az Úr győzelme miatt egyszerűnek mondható, hogy micsoda ajándék volt, amikor valakinek az Úr nélküli életében kötött házassága tönkre ment, sok minden fájó dolog történt, de utána megismerte az Urat, helyreállt a kapcsolata Istennel, és az Úr készített neki hívó társat, s a házasságot most már az Úrban, az Úrtól kapott társsal együtt élheti. Ha a múltra gondol, ott fájó a házasságra gondolni, de az Úrra gondolva és az Úr győzelme fényében ez öröm. Ennél egyszerűbb élethelyzetekre is ha gondolunk, akár a munkában vagy bármi másban: az Úr népe győzelmet arat, amikor bízik benne, engedelmeskedik. Minden az Úré. A győzelem is az övé.

Itt kapcsolódik aztán a történetleírás a 4. verstől kezdődően egy 'és' kötőszóval: és elindultak a Hór hegyétől. A Hór hegye említése a 20. rész végén Áron halálának a leírásánál történt. Ez is jelzi, hogy a Hórmánál történt esemény leírása tematikusan kapcsolódott itt az esemény leírásában a kijelentésben. Mindenképpen fontos üzenetet akar az Úr mondani Hormá és a rézkígyó, az érc kígyó történetéhez kapcsolódva. Elin-

dulnak, és rögtön megdöbbenő a folytatás: és a nép lelke megkeseredett út közben.

Azért kellett a Hór hegyétől Edóm megkerülésével elindulniuk, mert Edóm testvérnépe volt Izraelnek, Ézsau leszármazottai, és emlékszünk, ez is a 20. részben volt, nem engedték meg, hogy átmenjenek Izrael fiai az ő földjükön. Őket nem volt szabad bántani, még akkor se, ha fölvo-nultak ellenük, hogy jelezzék, hogy nem jöhettek át, kénytelenek voltak megkerülni Edóm földjét. Azaz a fiak nemzedéke a még élő apák nem-zedékével együtt engedelmes az Úrnak Mózes vezetésével. A győzelem is ott volt, a győzelem biztos tudata és öröme és most engedelmesked-nek. Megkerülve kell mennünk, nem rövidíthetjük le az utat. S ezután annyira megdöbbenő valóban és érthetetlen, hogy megkeseredett a nép szíve út közben.

Ha az 5. versben leírtak előzné meg mindazt, amit itt olvasunk ró-luk, akkor könnyebb lenne a dolgunk, mert azután megmagyarázza, hogy mi volt a háttérben: „És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a mi lel-künk.” Az az érdekes, hogy nem ezt mondta először az Úr, hanem azt, hogy megkeseredett a nép szíve, jelezve, hogy ez jellemző bűne Izrael népének: az atyákat is ez jellemezte, és úgy tűnik, a fiakat is. Emlék-szünk, hogy mikor volt legelőször ilyen keserűszívű és panaszkodó az Úr népe az egyiptomi szabadulás után? Hogy mi volt az oka? Mert akkor vissza kell mennünk a Mózes 2. könyve elejére szinte. Rögtön a kezde-teknel: már átmentek a Vörös-tengeren, mennek pár napot és már is probléma adódik, a vízhiány, az élelemhiány.

Ami nagyon beszédes, hogy a Mózes 4. könyve 11. részében a gyüle-vész nép, a köztük levő nem izraeliek, akik mégis kijöttek Egyiptomból velük és mentek a pusztai vándorlás során a néppel, akiket a Károli-fordítás gyülevész népnek hív, kezdi el mondani, hogy milyen rossz so-runk van, miért jöttünk. A gyülevész nép felhergeli az Izrael fiait is, és elkezdenek panaszkodni ott is az élelemhiány miatt.

Itt meg azt látjuk, hogy nem a gyülevész nép hergeli föl őket, hanem Izrael népe, akik nem régen győzelmet arattak az Úrral. A fiak. A fiak nemzedéke. Megkeseredett a szívük. Az pedig itt van legkeményebben leírva, hogy utálja a lelkünk ezt a hitvány eledelt, a mannát. Nincs víz, nincs kenyér, pedig nem sokkal előtte Mózes éppen azért került bajba, és aztán a végén nem is mehetett majd be az ígéret földjére, mert rajta keresztül adott Isten vizet Kádesben. Tehát az Úr már többször megmu-tatta, hogy ha nincs víz, akkor majd adok nektek. Nincs kenyér, nincs

élelem a pusztában. Ennek volt igazságtartalma, hogy a pusztában nem mindenütt volt ehető dolog, de a manna mindig ott volt. A mindennapi kenyeret megadta Isten a mannában, de azt utálja a lelkük.

Csak egy kérdés, hogy vajon mi volt előbb: a keserűszívűség vagy az, hogy nincs víz, nincs kenyér? Mert korábban először mindig arról beszélt, hogy valami nem volt – ott a Mózes 2. könyvében –, valami nem volt és a nép ezért... Itt viszont egyértelműen az látszik, hogy kijelenti, hogy keserű a nép szíve, aztán írja le csak, mi van a háttérben. Ebben én azt az üzenetet látom mindenképpen, hogy ilyen a nép szíve. A fiak is ugyanolyanok mint az atyáik: keserűszívűek. Az Újszövetségben is olvasunk, hogy vigyázzunk, hogy a keserűség fel ne növekedjen. Már a gyökereiben kezelni kell. A keserűség odáig vezetett, hogy megutálták az Urat, megutálták az Úr ajándékát. E hitvány eledelt utálja a mi lelkünk.

Szeretnék megint egy példát mondani, lehetséges példát, ami sajnos meg is történt. A házaspár eldönti, hogy házat fog építeni, és hívó házaspár. A házépítés éveken át tart, és az Úrnak hálásak, hogy épül, de azért a vannak nehézségek. Fölépült a ház, kész volt, a házasság mégis tönkre ment. Hívó embereknél! Idáig jutottak. Mert valami nagyon megkeseredett bennük. Pedig az Úr ajándékának a valóságát élték át, hiszen együtt épült a ház, csak aztán valami nagyon megváltozott. Ez a keserűszívűség.

A keserű szív, az amikor az Úrra tekint, tele van keserűséggel iránta, mondja a miérteket. Miért hoztatok fel minket Egyiptomból? Mózes és Isten. Korábban Mózeset meg Áront vádolták csak. Itt már az Urat is vádolják. Ez azért megdöbbenő, mert itt a fiakról van szó. A fiak nemzedéke, akik eddig inkább az Úrba vetett bizalmat élték meg jobban. Ennyire súlyosan nem éreztek az Úr iránt. Szóval nagyon nagy baj van, hogyha a fiak nemzedéke így gondolkodik. A Korinthusi 1. levél 10. részében ehhez a történethez kapcsolódóan mondja az apostol azt a legkeményebb figyelmeztetését, a 10. rész 9. verse: „Se a Krisztust ne kísértjük, amint közülök kísértették némelyek, és elvesztek a kígyók miatt.”

Se a Krisztus ne kísértjük, amint közülök kísértették némelyek, és elvesztek a kígyók miatt. Krisztust kísérteni. Pedig ugye Krisztus, az Úr Jézus nekünk is és az ószövetségi népnek is, a fiak nemzedékének is, az egyetlen megváltó. Ha valaki Krisztust kísérti, sokkal mélyebb, fájó igazság, mintha azt mondanánk, hogy Istent kísérti, az Urat kísérti. Ez le is van írva az Ószövetségben a mózesi történetekben. De Pál, mikor azt mondja, hogy Krisztust kísérti, tehát Jézus iránt van valami a szívében, ami teljesen hamis és teljesen elviszi az Úrtól. Miért hoztatok fel minket Egyiptomból? Miért szabadított meg Isten? Miért végezte el ezt a

szívemben? Miért végezte el ezt az életemben? Nem is kell talán több példát mondani, mert egyszerűen hihetetlen, érthetetlen, megdöbbentő, de ez van az egész nép szívében. Itt ez a durva igazság, hogy nem csak néhány hívó és a gyülevész nép, hanem a fiak nemzedéke, akik nem régen győztek.

Mikor ezt az igét átgondoltam, még inkább nagyon érzékenyen érintett, és ehhez a történethez kapcsolódóan nagyon fájóan is, amit a folytatásban így mond a Korinthusi 1. levél 10. részében az apostol: „Mind ezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratlak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknék vége elérkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” Aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. Győztek a fiak Hormánál, bíznak az Úrban és nagyon szeretik az Istent, fogadást tesznek, az Úr és a népe között ott van a szövetségi hűség. Eltelik néhány nap és egyszer csak benne vannak ebben a szörnyű állapotban.

Mit tesz az Úr? Olyan bátorító, hogy az Úr Jézus, amikor idézi ezt a történetet, az idézetét nem azzal kezdi, hogy amiképpen annak idején az Úr küldte a kígyókat az Izrael népére és sokan meghaltak közülük, de aztán... Hanem Jézus, amikor a János evangéliuma leírása szerint Nikodémussal beszél, akkor azt mondja el, ami már a szabadítás, az Isten szabadítása és az Isten személyének a valósága, tulajdonsága kiemelése. Ezért hadd mondjam így most: a nép bűnének, a fiak nemzedéke súlyos bűnének, vétkének, bukásának, a pusztai vándorlás kísértései, próbái között való elesésének a súlyát érzékelteti, hogy most az Úr nem szól semmit, hanem azonnal ítél és jönnek a kígyók.

Konfirmációs oktatásban éveken át mindig, amikor ez a történet előjött, hangsúlyoztuk, hogy azok a kígyók ott voltak a pusztában. Ma is vannak kígyók azon a vidéken, csak hogy Isten védte őket. Benne voltak az Istennel való közösségben, követték az Urat. De amikor megkeseredik a nép szíve és az Urat vádolják, megutálják az Úr ajándékát, ilyen értelemben kilépnek a szövetség védelméből. Itt nem bíznak az Úrban, nincsenek az Úrral. És az Úr ítélete abban látszik: jönnek a kígyók. Akkor nincs védelem sem egyrészt, illetve az Úr az ítélet miatt küldi a kígyókat.

A történet beszédes Isten tulajdonságára nézve, mikor azt mondja, hogy a nép, amikor már bűnbánatra jutott, őszintén, szívből, mert látta, hogy milyen súlyosan vétkezett és kéri a szabadítást, ők nem kételkednek egyáltalán abban, hogy Isten szabadíthat: Mózes imádkozz az Istenhez, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És az Úr ezt megtehetné volna, hiszen eddig sem voltak kígyók, amik bántották volna őket, de megdöbbentő, hogy az Úr nem elviszi a kígyókat, tehát nem abbamarad az íté-

let, hanem mi történik: az ítéletben megmutatja a maga isteni szabadító személyét, győzelmét.

Ha valakit megmar a kígyó, nézzen föl az elkészített érc- vagy rézkígyóra. Isten, amit kiemel, az a szabadulás útja, hogy tekintsen föl. Elkészül a kígyó, Isten elkészíti az ő megoldását, a szabadítását. Aki rátekint, föltekint rá. Olyan kedves az ősi szövegben, hogy ez a föltekintés még a szó értelmében, az állítmány értelmében is azt húzza alá, hogy nem csak úgy egy pillanatra odanézek, aztán elveszem a szemem, mert másra tekintek, hanem nagyon koncentráltan, tudatosan fölemelni a fejemet, hogy fölnézhesse ott póznán lévő kígyóalakra. Fölemelni a tekintetemet, ráfókuszálni a kígyóra és arra nézni folyamatosan azzal a hittel, hogy ezt mondta Isten, hogy ha ránézek, ha föltekintek rá, akkor meg szabadulok. Megmart a kígyó és ez rettenetesen fáj.

A Károliban tüzes kígyók vannak, az új Károli-fordítás csak kígyóknak nevezte, mérges kígyóknak. Tüzes kígyó – valószínűleg azért kapta ezt az elnevezést és a Károli is azért fordította, hogy a marás hatásának égése, talán még a színe is, az égető piros. Az Isten személye, szabadítása az ítélettel, ítéletben. Azért egyszerű, mert aki ezt elfogadja, aki hisz, az föltekint. Hiába marta meg a kígyó, életben maradt. Isten maga mondja el mindezt Mózesnek, hogy ezt csináld, ez a megoldás.

Isten népe tehát mit él át az Úrral kapcsolatban? Korábban, amikor panaszkodtak, zúgolódtak, akkor az Úr mit csinált? Adott vizet, adott ennivalót, adott fürjeket. Itt a panasz, illetve nem is panasz volt ez már, ez a keserűség, ez az istentelenség, Krisztuskísértés – Pál szavai szerint –, ez igazából már nem azt célozta, hogy mi nincs, hanem hogy az Úrral való kapcsolatban van nagyon nagy baj, és azt kell rendezni. Isten ezért most nem kenyeret ad, gyorsan mannat, hogy jelezze, hogy milyen finom a manna, nem vizet ad nekik, hanem jelzi, hogy ki vagyok én, és rám van szükségetek. Akartok-e még mindig engem? Akartok-e bennem bízni, bennem hinni? Ahogy Hormánál is tapasztaltuk együtt, hiszen én adtam a kezetekbe az ellenséget. Most a magyarázat miatt mondom így. Tehát az Úrral való kapcsolatot kellett helyreállítani ebben az esetben. Amit az Úr Jézusról ott a Római levél 8. részében, emlékszünk, így mond az ige: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajánlódna vele együtt mindent minékünk?” Ott a 'vele' a kérdés ebben az esetben.

A történet helye a kijelentésben azért nagyon kedves, meg az ideje, időzítése, noha szomorú, hogy ez megtörtént, hogy ez az utolsó. Ezután már nem olvasunk ilyenről, hogy megkeseredett volna a nép szíve. Nem-

csak azért, mert nem sokára bemehettek az ígéret földjére, mert emlékszünk, hogy volt, hogy szinte naponta megkeseredtek valamiért. A történet kijelentése azt hirdeti, hogy a keserűszívű, zúgolódó, panaszkodó nemcsak atyák, hanem fiak nemzedékét is az Úr úgy teszi helyre, amikor egyedül az marad, hogy az ő isteni személye, szabadítása és erre tekinteni.

Így érthető vagy így még inkább érthető, hogy Jézus nem véletlenül használta ezt a történetet. Amiképpen Mózes felemelte a kígyót, aképpen kell az ember Fiának is felemeltetni. Akiknek bajuk van Istennel, az Isten ítéletével, az Isten cselekvésével, ahogy az Isten tesz dolgokat a világban vagy a személyes életünkben, és talán mi is megkeserüdünk ebben. A földi életünk során a mi életünkben is előfordulhat, hogy győzelem, következő nap meg hatalmas bukás, mert azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. Jézus szavai szerint egyetlen megoldás van: amiképpen Mózes felemelte a kígyót, aképpen kell az ember Fiának is felemeltetni, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Földi életünkben is és az örökkévalóságra nézve is.

Ez a történet tehát, a mérgeskígyók, a tüzes kígyók története azt jelzi: amikor az Úr népének a vándorlás vége környékén és nem sokára a hatalmas ígéret beteljesedése, mennek be az ígéret földjére, szóval ennek a népnek az életében nincs más, csak az Úr. Hiába mennek be az ígéret földjére, ha Isten nélkül tennék. Nekünk is nemcsak az újjászületéskor – Nikordémusnak ezt mondta Jézus: szükség újonnan születetek, felülről születetek –, nemcsak az újjászületéskor kell az Úrra tekinteni, hanem azután is folyamatosan. Az Úr népe ma is, apák és fiak nemzedéke csak Jézusra nézhet.

Emlékszünk, hogy a Zsidókhoz írt levél 12. része is erről beszél, amikor azt mondja a hithősök bibliai kijelentése után: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” Jézusra nézni. Mert amiképpen felemelte Mózes a kígyót, az ószövetségi történet üzenete is ezt hirdeti, de még inkább az Úr Jézus szava, hogy az ember Fia is azért emeltetett föl.

Napi szükség és hiány lehet ma is. Lehet, hogy mi is úgy érezzük, e hitvány eledelt utálja a lelkem, nekem, Uram, valami mást adjál vagy máshogy adjad, én már nem vagyok megelégedett azzal, amit kaptam tőled. Vagy még mindig nem kaptam meg tőled valamit, még mindig nem tetted meg azt, amire már mióta várok. Egy csomó mindent lehet mon-

dani az Úrral kapcsolatban, mert mi tudjuk, hogy ki ő és tudjuk, hogy mit ígért. De a pusztai vándorlás őszövetségi népe azt hirdeti, hogy a pusztai vándorlás hívő népe, az átélhet ilyen helyzeteket, szükségeket. De ha az Úrral megvan a kapcsolat, akkor teljesen mindegy, hogy mi a helyzet és a körülmény, Isten népe a helyén van, lásd Hormánál győzelem. Ezért mondja: csak Jézus. Az Úr igazolja az ő velünk léteét. Az Úr ad vizet is, mannát is, vagy a mannát mégis csak kedvessé, finommá teszi még érzésileg is az ő népe számára, de akkor is csak ő marad mindvégig.

Izrael népe odáig fajult a végén, hogy Ezékiás király idejében még ezt a bizonyos Mózes által készített érc kígyót is össze kellett törni, mert elkezdett a nép az érc kígyónak áldozatokat bemutatni. Elkezdte imádni az érc kígyót. Ilyen mélyre süllyedtek a fiak nemzedéke utáni nemzedékek. A 2Királyok 18,4-ben azt olvassuk, hogy Ezékiás király a többi bálvánnyal együtt, magaslattal együtt elpusztította, összetörte, mert még az érc kígyó is lehet kísértéssé, hogy abban látják az Istent, ami képtelenség.

Isten mindenkori népe, ahogy mi is, az Úrral győzelmet aratunk, pusztai vándorlás fiainak a nemzedéke átéli ezt a győzelmet, de ez csak azért lehet, mert az Úr az Úr, és a szabadításában bízunk. A tüzes kígyók története pedig azt hirdeti: csak az Úrban bízva élhetjük át mindent. Lehet, hogy bukunk, elesünk, de akkor ott az Úr, akire tekinthetünk is, a hit órá tekint. Erre a hitre és erre az engedelmességre bátorít minket ez a két történet.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, magasztalunk, hogy az Úr Jézus keresztje is állt, és valóban felemeltetett az embernek Fia. Imádunk, hogy ő hordozta el az ítéletet, az átkot. Köszönjük, hogy ő győzött, és hálát adunk neked, hogy az ő győzelme a mi életünk, üdvösségünk.

Bocsásd meg, kérünk, amikor mi is nagy győzelmek után olyan apró dolgokban is el tudtunk bukni. Bocsásd meg, kérünk, hogyha mi is a Krisztust kísértettük. Bocsásd meg, hogyha elégedetlenek voltunk, aggodalmaskodók, sőt keserűszívűek. Szabadíts fel bennünket is, Urunk, kérünk.

Hálát adunk neked, hogy nem tüzes kígyókat küldesz, hanem mutatsz az Úr Jézusra számunkra újra meg újra. Szeretnénk őt látni valóban, órá nézni félretéve minden akadályt és megkörményező bűnt. Látnod, Urunk, hogy mennyi bűn környékez bennünket, milyen akadályaink vannak talán éppen most is. Hadd tudjunk Jézusra tekinteni.

Köszönjük, Urunk, hogy a te győzelmed, amit a harcaink során adsz, az is teljes és tökéletes. Hálát adunk neked, hogy ezért nem kell félnünk

AZ ÚRRA FELTEKINTENI

---

senkitől. Köszönjük, hogy a te győzelmed biztos, mert te vagy a mi megtartónk és szabadítónk. Kérünk téged arra, hogyha valamelyikünknek éppen a mostani időszakban lenne ilyen harcos élethelyzete, hadd tapasztalja meg a te győzelmedet.

Imádkozunk, Urunk, azokért a testvéreinkért, akik betegek, betegágyon fekszenek, akik halálos betegek talán. Könyörülj meg azokon is, akik gyászolnak. Köszönjük, Urunk, hogy a te győzelmed minden tekintetben elvégeztetett.

Kérünk könyörülj meg népünkön. Látod, a mi népünk is mennyire tud panaszkodni, milyen keserűszívű. A te szabadításodat munkáld, hogy megismerjék az Úr Jézust. Népünk vezetőiért is így imádkozunk most. És könyörülj meg, Urunk, az ukrán helyzeten, mutasd a te szabadításodat ott is. Vigyázz a mi magyar népünkre Ukrajnában. Annyi baj van a világban, Urunk, dicsőítsd meg a te nevedet és a te szabadításodat adjad testi és lelki dolgokban egyaránt.

Hallgasd meg most, kérünk, a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért.

Ámen.